

ВЪ ИМЕТО НА БОГА

Сутринь, като отивахме групово на училище, съ чанти и книжки въ ржце, на жгъла на нашата улица се спирахме предъ единъ слѣпецъ, такъвъ небръснатъ, гологлавъ, облѣченъ въ дрипи, какъвто обикновено се среща по панаиритѣ. Той свирѣше на гждулка и отъ време на време така умѣло придружаваше пѣсенъта съ думи, че по очитѣ ни се показваха сълзи. Полека-лека наоколо се натрупваха и други. Скоро отъ слушателитѣ се образуваше единъ живъ кръгъ.

Като свършваше пѣсенъта си, той съ единъ молитвено

плачевенъ тонъ ни подканяше:

— Въ името на Бога, подарете на слѣпия понѣкоя парича.

Тогава азъ грабвахъ паничката, сложена до краката му, и я поднасяхъ поредъ на насъбралитѣ се. Слѣпиятъ ми благодарѣше съ своитѣ тъмни очи, които постоянно сълзѣха.

На връщане пакъ го намирахме тамъ, свитъ до стената, да реди пѣсень следъ пѣсень. Единъ отъ нашитѣ другари — Василчо, дребно, хитро момче, като видѣ, че въ паничката бѣха нахвъргани много монети, свѣтнаха очитѣ му. Искаше му се, да се наведе и да ги зграбчи въ ржцетѣ си. Но го досрамя отъ насъ.

Като излѣзохме на площада, той се върна.

— Кжде?

Билъ си забравилъ нѣщо въ училище.

— Вървете, ще ви настигна, — изрече набързо и затича назадъ.

Почакахме го — не се забави много. Веднага се досѣтихме, какво е направилъ. За това и го посрещнахме съ очудени враждебни погледи. Той ни изгледа виновно всички поредъ и наведе очи.

